

Rozjímanie na piatok 30. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 30. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Boží
zákon hľadá naše dobro;
slobodne plniť povinnosti; deň,
aby sme vďačne spomínali.

POČAS SVOJHO KÁZANIA Ježiš
predkladal nový spôsob pohľadu na
realitu. Niektorí farizeji sa starali len
o dodržiavanie čoraz početnejších
pravidiel. Kristus naopak do centra
svojho posolstva postavil Božiu lásku,
ktorá vedie k dobru človeka. Koniec
koncov, to bol účel zákona, ktorý Pán

dal Mojžišovi: pomôcť človeku žiť tak, aby bol šťastný. Židovské autority však stanovili tolko predpisov, že pôvodný zmysel Božích prikázaní sa stratil: najdôležitejšie bolo dodržiavať ich doslovne. A teda strácal sa zmysel dobra, ku ktorému tieto prikázania mali viesť človeka.

Z tohto dôvodu väčšina Izraelitov s nadšením počúvala Ježišovo evanjelium. Možno v jeho slovách vnímali oslobodzujúce posolstvo, ktoré odpovedalo na ich najhlbšie otázky. Farizeji však odmietali prijať toto posolstvo a hľadali vhodnú príležitosť, aby Ho obvinili z porušenia Božieho zákona. V sobotu, keď Ježiš práve jedol v dome jedného z nich, „sa stalo, že bol pred ním akýsi človek, ktorý mal vodnatieľku“ (Lk 14, 2). Vyzerá to ako scéna pripravená na to, aby sa Majster ocitol medzi mlynskými kameňmi: ak by tohto človeka uzdravil, mohli by Ho obviniť z

porušenia sviatočného dňa; ak by neurobil nič, posilnilo by to ich vlastné presvedčenie o sobote.

Ježišovo uvažovanie je jednoduché. „Slobodno v sobotu uzdravovať či nie?“ pýta sa prítomných. Keď nedostane odpoveď, pristúpi k chorému, uzdraví ho a prepustí. A opäť sa spýta: „Ak niekomu z vás padne do studne syn alebo vól, nevytiahne ho hneď hoc aj v sobotu?“ (Lk 14, 3-5). Týmito otázkami Pán ukazuje, že spôsob, akým authority chápali zákon, nemohol pochádzať od Boha, lebo ignoroval dobro ľudí. Naopak, príťažlivosť Kristovho posolstva spočíva v tom, že On je prvý, kto má záujem o naše šťastie. „Celý Ježišov život, jeho prístup k chudobným, jeho gestá, jeho koherencia, jeho každodenná a jednoduchá štedrosť a napokon aj jeho úplné sebadarovanie, to všetko je vzácne a prihovára sa nášmu osobnému

životu. (...) Niekedy strácame nadšenie pre misiu a zabúdame, že evanjelium zodpovedá najhlbším ľudským potrebám; veď všetci sme boli stvorení na to, čo nám evanjelium predkladá: na priateľstvo s Ježišom a na bratskú lásku. Ak dokážeme adekvátnym a pekným spôsobom vyjadriť podstatný obsah evanjelia, naše posolstvo určite odpovie na najhlbšie otázky srdc“[1].

JEŽIŠ NEZAVRHUJE ZÁKON. Keď sa Ho bohatý mladík opýta, čo musí urobiť, aby získal večný život, Ježiš sa odvoláva na prikázania (porov. Mk 10, 18). V dodržiavaní týchto prikázaní máme základ, na ktorom môžeme budovať svoje vlastné šťastie. Túžba po živote bez akýchkoľvek povinností je nielen celkom nereálna, ale ani nezaručuje šťastnú existenciu: našim činom by

chýbal vyšší rozmer, ktorý by dal nášmu životu zmysel. Okrem toho by takýto prístup viedol k vytvoreniu série pút, ktoré si človek sám nevybral. Prelát Opus Dei pripomína: „Často sa požaduje iluzórna neobmedzená sloboda ako konečný cieľ pokroku, pričom nezriedka musíme ľutovať aj mnohé formy útlaku a zdanlivých slobôd, ktoré sú v skutočnosti reťazami, ktoré zotročujú“[2].

Správanie farizejov v tejto scéne však ukazuje život, ktorý sa zredukoval na dodržiavanie pravidiel. Svoje šťastie nevkladali do Boha, ale do istoty a uspokojenia, ktoré cítili pri plnení prikázaní, bez ohľadu na ich zmysel. Okrem toho považovali spásu za odmenu za svoje dobré skutky a nie za Boží dar. Ježiš naopak pozýva objaviť skutočný význam Božieho zákona. Takto sa plnenie prikázaní nevníma ako niečo svojvoľné, cudzie, vonkajšie, ale ako odpoveď na Božiu

lásku, ktorá je prameňom našej existencie. Svätý Josemaría sa pýtal: „Aká je tá nádherná pravda, ktorá v našom živote začína a dovŕšuje cestu slobody? Zhrniem vám to, s radosťou a istotou vychádzajúcich zo vzťahu medzi Bohom a jeho stvoreniami: je to poznanie, že sme vyšli z Božích rúk, že v nás našla zaľúbenie Najsvätejšia Trojica, že sme deťmi takého úžasného Otca. Prosím nášho Pána, aby sme si to konečne uvedomili a aby sme sa z toho dennodenne radovali; potom budeme konať ako slobodní ľudia“[3]. Prikázania, ako aj povinnosti, ktoré sprevádzajú náš každodenný život, nám ukazujú cestu k šťastiu na zemi i v nebi, keď ich plníme z lásky k Bohu a k druhým.

MEDZI PRIKÁZANIAMÍ, ktorých pôvodný význam sa stratil, bolo aj

prikázanie o sobote. Bolo to prikázanie, ktoré pripomínalo Boží odpočinok, keď stvoril svet: „Lebo za šesť dní Pán utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, v siedmy deň však odpočíval. Preto ho Pán požehnal a zasvätil ho“ (Ex 20, 11). Odvolával sa aj na spomienku na oslobodenie Izraela z egyptského otroctva: „Pamätaj, že si bol otrokom v egyptskej krajine a že ťa Pán, tvoj Boh, vyviedol odtiaľ mocnou pravickou a zdvihnutým ramenom: preto ti Pán, tvoj Boh, prikázal zachovávať sobotňajší deň“ (Dt 5, 15). Boh zveril sobotu Izraelu, aby ju zachovával ako znamenie zmluvy. Preto bol tento deň „úplne vyhradený na chválu Boha, jeho stvoriteľského diela a jeho spasiteľných činov v prospech Izraela“[4]. Pre kresťanov sa tento deň stal nedeľou, keď došlo k Ježišovmu zmŕtvychvstaniu. Táto udalosť znamenala úplné naplnenie židovskej soboty, lebo „znamená

nové stvorenie”[5], ktoré nás oslobodilo z otroctva hriechu.

Židovská sobota aj kresťanská nedeľa odkazujú na konkrétne momenty minulosti, ktoré majú taký význam, že si zaslúžia byť každý týždeň opäť prežívané. Takto si pripomíname svoj pôvod, zdroj života, ktorý dáva zmysel všetkému a spája nás s ostatnými. „Pamäť je to, čo robí národ silným, lebo sa cíti zakorenený v ceste, zakorenený v histórii, zakorenený v národe. Pamäť nám pomáha pochopiť, že nie sme sami, sme národom: národom, ktorý má históriu, ktorý má minulosť, ktorý má život“[6]. V tomto zmysle „účasť na spoločnom slávení nedeľnej Eucharistie je svedectvom príslušnosti ku Kristovi a jeho Cirkvi a vernosti voči nim. Veriaci tak dosvedčajú svoje spoločenstvo vo viere a láske. Spoločne vydávajú svedectvo o Božej svätosti a o svojej nádeji na spásu. Vzájomne sa

posilňujú pod vedením Ducha Svätého“[7]. Panna Mária nám môže pomôcť prežiť nedeľu s túžbou spomínať na nový život, ktorý nám dal jej Syn a ktorý nás spája s našimi bratmi vo viere.

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 265.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 9-I-2018, bod 1.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 26.

[4] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2171.

[5] *Ibid.*, bod 2174.

[6] František, *Homília*, 2-XI-2018.

[7] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2182.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/piatok-30-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/piatok-30-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (24.03.2026)